

VAR-wuo wekt vertrouwen dat inkomsten uit interim-werkzaamheden winst uit onderneming vormen

Hof Arnhem 10 juli 2012, 11/00775, LJN BX4766, MK III

Belastingjaar/tijdvak 2007

- Artikel 3.156, Wet IB 2001

Samenvatting

Belanghebbende verricht sinds 2003 op onregelmatige basis interim-managementwerkzaamheden in de gezondheidszorg. Voor 2007 en de daaropvolgende jaren heeft de inspecteur belanghebbende een VAR-wuo gegeven. Bij het vaststellen van de aanslag IB/PVV 2007 is de inspecteur ervan uitgegaan dat belanghebbende met de interim-werkzaamheden geen winst uit onderneming (met de daarbij behorende ondernemersfaciliteiten) geniet. Het hof deelt dat standpunt van de inspecteur, omdat belanghebbende met zijn interim-werkzaamheden geen ondernemingsrisico heeft gelopen. Niettemin krijgt belanghebbende de ondernemersfaciliteiten. Belanghebbende mocht volgens het hof namelijk vertrouwen ontlenen aan de afgegeven VAR-wuo.

(Hoger beroep gegrond.)

Commentaar (Molenaar*)

Deze interim-manager had in 2007 één grote en twee kleine opdrachtgevers. Onduidelijk is echter hoe het in de voorgaande jaren was geweest, want hij werkt al sinds 2003 als zelfstandige. Misschien heeft de interim-manager wel volgtijdelijk in die jaren verschillende opdrachtgevers gehad, hetgeen een ander licht op de zaak zou werpen.

In de overwegingen bespreekt het hof slechts beperkt de criteria voor het ondernemerschap. Deze criteria noemde ik in mijn commentaar bij Hof Den Haag 13 maart 2012, nr. 11/00165, [NTFR 2012/2101](#).

Het hof meent dat deze interim-manager met één grote opdrachtgever geen inkomensonzekerheid had, maar dat vind ik te kort door de bocht. Als hij zijn werk niet goed zou doen, zou zijn opdracht worden beëindigd en zou hij daarna moeilijk aan nieuwe opdrachten kunnen komen. Verder meent het hof dat de interim-manager geen debiteurenrisico loopt, maar dat begrijp ik niet. Het kan namelijk gebeuren dat de opdrachtgever niet betaalt, ook al is het een revalidatiecentrum. Statistisch gezien loop je met één opdrachtgever een groter debiteurenrisico dan met veel verschillende opdrachtgevers, zoals ik in mijn commentaar in [NTFR 2012/2101](#) schreef.

Het hof oordeelt dus dat de interim-manager geen ondernemer is. Dat dit ook hier anders had kunnen uitpakken, blijkt uit de uitspraak over de belastingadviseur met één opdrachtgever en een gegarandeerde omzet, die toch als ondernemer werd aangemerkt (Hof Amsterdam 9 juni 2011, nr. 09/00177 en 09/00178, [NTFR 2011/2309](#)).

Toch komt de interim-manager in deze zaak alsnog goed weg omdat hij volgens het hof wel mag vertrouwen op de VAR-wuo die de Belastingdienst over 2007 heeft afgegeven. Dit is een andere uitkomst dan in Hof Den Bosch 29 december 2011, nr. 11/00365, [NTFR 2012/912](#), waarin de zelfstandige procesmanager minder opdrachtgevers had dan hij in zijn aanvraagformulier voor de VAR-wuo had vermeld en dus niet op de afgegeven VAR-wuo mocht vertrouwen. Bij de interim-manager in deze zaak wordt echter niet besproken hoe het aanvraagformulier was ingevuld, maar slechts dat de VAR-wuo opgewekt vertrouwen biedt. Dat laat voor mij echter de vraag open wat de interim-manager op het aanvraagformulier bij het aantal opdrachtgevers had aangekruist. Een bespreking daarvan had dit onderdeel van de uitspraak voor mij begrijpelijker gemaakt.

* Dr. D. Molenaar is werkzaam bij All Arts Belastingadviseurs en verbonden aan de Erasmus Universiteit Rotterdam